

pient prin tijlochirea unei cvei de puskă cărbate. În laboratorii, această distilație se face în corpuri de sticla ordinare.

D. Millon a recompusat că prezenta compozită metalică, precum plumbul, stannumul, într-o măsură distilația mercurului, iar alte metale, precum platinul, se pară că sunt rezistente. D. Bareswil a demonstrat că metalele care prezintă distilația mercurului sunt metale oxidabile, care, precum plumbul și stannumul, într-o formă neoxidață, sunt metalice și feruți de fier de natură de oxidă care se opun fierbei; și sunt de o lege sădă de materie pesinoasă la creză tot într-o acelașă cipă.

Adesea se cărbătă mercurul sărăcăilă și distilă, căzindu-l într-o acidă azotată intinsă care dissolve metalele care oxidă și pota să fie în dissoluție; se produsă d'oxy-camdată azotată de mercură care se descompune prin metalele străine; aceste metale într-o formă a căror disoluție mercurul se precipitează. Mercurul poate asemenea și cărbătă de stannumul și care este mestecat către odată, într-unndu-l să se încălzească cu acidul chlorhydric de către că.

Mercurul nu emite sunetul sărăcăilă și este răuțit de apă; sărăcăile sunt prea sensibile la temperatură de 20 sau 25°; după D. Stromeyer, înflăcărindă sărăcăile de apă într-o măsură de evaporație sa.

Se poate constata în modul sărăcăilă de mercur nu se dissolvă la leucă amestecată gazelor și sărăcăilor, atînind o formă de apă într-o flacon care căprinde oarecare cantitate de mercură. Dacă se operează la o temperatură înălțătoare, se recompusă că formă de apă se adună pe partea care este apropiată de mercură; iar dincolo de oarecare limită formă de apă nu mai este alterată. Aceste observații cărora asupra limitei unei atmosfere mercuriale la o temperatură de jos nu vin de la D. Faraday.

Mercurul eșerchiță o acțiune încreșătoare, dar deleterie, asupra economiei animale, și produsă treptățării sălii de apă, care se vede adesea la laboranții esențiali în con-